

3. fejezet

A fa a jelen és a fém a jövő

A faoszlopokból, a közöttük fekvő gerendákból, és az ablakok helyett áttetsző papírfedésű nyílásokból álló pavilon kívülről olyannak tűnt, mint Sagan háza. Íves, a falakon jóval túlnyúló tetejével, s a körülötte körbefutó verandával egy nagyobb hasonmása volt a mester lakhelyének. Mellette, néhány lépéssel odébb állt még két kisebb házikó is – ezeket fedett járás kötötte össze – és itt, a Limaha északi oldalában megbújó teraszon is helyet kapott egy virágoskert, s néhány más, apró kerítéssel körülvett rész. Ha megkérdezte volna bárki, mondhatta volna Sagan, hogy ez a „Tavaszi” rezidenciája. Bár semmi udvarit, hivalkodót nem talált az idelátogató, már az a kevés, aki jött egy jó ideje. Csak az egyszerűséget, a harmóniát és a mindig rendezett és tiszta környezetet.

Otthonához hasonlóan itt is csak egyetlen ember szolgált mellette, amikor itt tevékenykedett, egy középkorú férfi. A hosszú, ébenfekete hajú és bajuszt, meg szakállt viselő ember magas volt és széles vállú. Karjain, mellén, hátán és combján vaskos izmok futottak ruhája alatt, de sem a viselkedéséből, sem a megnyilvánulásából nem jöhetett volna rá senki, hogy egykor embereket vezetett a király oldalán. Jango Sito szerényen és állandóan mosolyogva hajolt meg mesterének és minden vendégnek, akit ura hozott, vagy valamiért itt kereste fel őt. Szemei, melyek mandulavágásúan bújtak meg széles homloka alatt, viszont hideg tekintettel és óvatos fürkészéssel figyeltek egyszerre mindenre, ami körülöttük, vagy még azon túl létezett. Ősi családból származott, s korai gyerekkorától arra nevelték, hogy Atanac harcos legyen, akinek élete egészében szolgálnia kell urát. Ha a szükség azt kívánja fegyverrel, ha úgy, akkor alázattal és felszolgálóként, vagy éppen szakácsként, kertészként. S az egykori háborúban királyát segítette, mint parancsnok, aki a hozzá hasonló harcosokkal vitt nem egy csatát győzelemre. Amikor végül béke köszöntött a szigetekre, jutalmul Sagan mellé adta Balimor, a király őt, hogy azzal segítse a birodalmat, amihez ért: legyen jobbkeze egy Kardtánc-mesternek. Sagan pedig örömmel fogadta Jangot, akivel mindig megértették egymást, hiszen az öreg ismerte szolgája szüleit régről. Mintha a fia lett volna a férfi.

A belül tágas terű pavilon dísztelen arculatot mutatott és egyszerű anyagokból építették fel. Mennyezete magasan terült szét a keresztgerendák felett, padlója simára csiszolt bambuszdeszkákból állt. Az enyhén barna felületen bonyolult vonalak és formák öltöttek kavalkádot, többszínű körök, négyzetek és alakzatok összevisszasága díszítette. Bárhonnan nézte az ember, nem mutattak egységes képet.

Menthár, Jango és Sagan a helyiség egyik bejáratánál állt, és a belépés után egy pillanattal csak csendben nézték az óriásinak tűnő teret. Végül a mester, aztán a harcos és őket követve a fiú is meghajolt a helynek. Jango két csomagot tartott kezeiben. Az egyiket letette a padlóra, a másikat ura biccentésére kibontotta. Abból két, eltérő hosszúságú és enyhén hajlított kardot vett ki, majd átnyújtotta Sagannak. A fehér és ezüstszínű, fahüvelyeket halvány indaminták díszítették, a markolatvédő korongok fémszínben pompáztak. A markolatuk felőli oldalon mindkettőnek egy-egy ugrásban lévő farkast ábrázoltak, s ahol a kéznek volt a helye, fekete és fehér bőrcsíkok futottak. Markolatgomb egyiknél sem zárta le a fegyver végét.

– Tudom, hogy édesapád kovács, aki minőséget készít, és ismerheted a jó pengét, de ilyet még nem láthattál. Őket csak itt készítik és mindössze talán öt kovácsmester képes rá, hogy ilyen kard kerüljön ki a kezei közül. Atanac kardok. A hosszabbat Vetanak, a rövidebbet Etanak hívják. Aki megfelel a Kardtáncon és bebizonyítja, hogy képes megtenni az első lépéseket az Atanacok hosszú útján, az kiérdemli, hogy viselje őket – kezdte a mester és kissé felemelte a még a hüvelyükben lévő fegyvereket. – Én bízom benned ifjú Menthár és azért ajánlom neked ezt a két pengét, mert bár meggyógyítottam a bokád, a bal lábad gyengesége miatt a kétkardos művészet az, ami neked kell.

– Mindenki Atanac lesz, aki a Kardtáncon túljut? – kérdezett a fiú és figyelmesen nézte az öregnél lévő fegyvereket.

– Nem, persze, hogy nem. Sokfajta kardművészet létezik, és sokfajta ember használ mindenféle pengéket. Benned olyat láttam meg az elmúlt időkben, ami azt jelezte felém: segítsék ebbe az irányba. Ha képesnek tartalak majd a képzésed végén a Kardtánra, akkor elismerésként ezekkel a pengékkal léphetsz majd a próbára. Azaz, te előbb megkaphatod, mint egy Atanac. Amennyiben nem, úgy most láttad őket utoljára – szólt a mester és intett Jango-nak, hogy tegye el a fegyvereket.

– Mi lesz az apáméval? – szólt a fiú és eszébe jutott, hogy azt nem engedte elhozni a téli házikóból Sagan.

– Azt ajándékba szánta nekem atyád. Köszönöm szépen – hajolt meg az öreg és mosolygott a bajsza alatt.

Menthár egy pillanatra felelevenítette a fémet, amit otthonról hozott, s amivel első ellenfelét nemcsak legyőzte, de elsőként lett áldozata is apja neki szánt úti segítségének. Aztán csak bólintott, elfogadva a kész tényeket, s ránézett a két nemes, hüvelyében pihenő pengére.

– Miért pont farkasok vannak a kézvédőn?

– Mire a kezedbe veheted, érted majd ezt is. Ha mégsem, ígérem, sikeres Kardtáncod után elmondom.

Menthár elgondolkozva bámulta az Atanacot, ahogy visszahelyezi a zsákba a két harci eszközt, majd odafordult tanítója felé.

A kétkardos harc egyik erénye a megszokott pengék, vagy más fegyverekhez képest, hogy adott esetben, amíg az ellenfél támad, vagy védekezik, neked egyszerre még ennél is több lehetőséged lesz – folytatta Sagan. – Nekem most pár hétre el kell utaznom a szigetről. Jango viszont itt lesz és megtanítja neked az alapokat. Mire visszatérek, légy készen, hogy átvegyelek tőle és a fakardok helyett, velem, valódi pengékkal küzdj.

A fiú, kérdés nélkül bólintott, és ahogy a tanítója meghajolt, ő is megismételte a gesztust felé. Jango is meghajolt, majd oldalt lépve elhúzta az itt is elcsúsztatható, keresztrácsos ajtót. Mielőtt Sagan ellépett volna a paneltől, még megszólalt:

– Jango én leszek, és mégsem. Amit mond, azt én mondom, amit mondanál, vagy tennél felé, azt úgy tedd, hogy én kapom.

– Igen mester – felelte Menthár és amint kicsukódott a külvilág, odafordult a harcoshoz.

Jango meghajolt a fiú felé, majd a földön lévő zsákot az egyik lábával oldalra rúgta. A kissé tompán csörgő gyakorló kardokat tartó vászon a falig csúszott és zökkenve állt meg.

– Minden reggel korán kezdünk – kezdte amaz. – Futunk egy jó szakasznyit, aztán nyújtunk és lazítunk. Étkezés után meditálni fogunk. Ezt követően idejövünk. Ha itt végeztünk, kapsz majd ház melletti feladatokat. Déli étkezés után ismét elcsendesedés vár ránk. Délután az elméd gyakorlatoztatjuk meg, s vacsora előtt ismét itt találkozunk. Lefekvés előtt lesz két órád önmagadra. Ezt úgy használd fel, ahogy tetszik. Az összes többi gyakorlat majd attól függ, hogy haladunk. Értesz?

– Igen, mester – biccentett Menthár.

– Én nem vagyok mester. Hívj csak Jangonak – felelt határozottan a harcos és hátrébb lépett. – Most nézd végig, amit csinálni fogok, aztán próbáld meg utánozni. Jól figyelj, mert a cél: a legtokéletesebben kell minden mozdulatom lemásolnod!

Menthár kissé meghajolt és figyelmesen nézni kezdte Jangot, aki odalépett a bejárathoz legközelebbi, két egymás melletti fehér körre és miközben kihúzta magát, mélyen beszívta a levegőt. Jangon könnyű anyagból varrt, fekete vászonruha libbent minden mozdulatára, derekán sötétkék selyemöv fogta körbe felsőjét. Lábain puhatalpú lábbelit viselt, haját szoros kontyba fogta a gyakorlat előtt néhány tekeréssel és egy fából faragott csattal. Tekintetét először a terem másik oldalára szegezte, aztán megindította a mozdulatait.

Lábai kecsesen és olyan rugalmasan, ahogy a macska lépked, úgy helyezte mindig egy másik fehér körre. Hol a jobb, hol a bal talpa érintette a fehérre színezett padlóreszt, aztán szinte egy pillanat alatt kétszer is a ballal lépett. Kezével eközben oldalirányba kinyúlt, utána pedig lerakta az egyiket egy sárga négyzetre. Feje oldalra fordult, hosszan felsóhajtott és felugrott a levegőbe. Amikor visszaért a talajra, talpai megint két fehér körön állapodtak meg úgy egy ölnyivel jobbra, mint ahonnan felugrott. A dobbanással egy időben hangos kiáltást hallatott. Jango nem állt meg itt, hanem ismét felugrott a mennyezet felé és most sokkal balrább huppant le, de most halkán és mind a négy végtagjával. Az egyik tenyere ökölbe szorítva, a másik kézfejjel lefelé állapodott meg.

Menthár szájátva nézte a mutatványt. Volt valami kecsesség és dinamikus minta az egészben, de mire megfejtette volna azt, Jango már megint mozdult. A fiú fejével követte a férfi útját, szájával némán próbálta memorizálni mindazt, amit látott.

A harcos még elvégzett két sort, s hol kezével kinyúlva tartotta meg egyensúlyát, hol az egyik lábával rúgott oldalt, vagy maga elé, hogy megálljon egy helyben. Mire átért a szemben

lévő oldalhoz, legalább két „S” alakzatot leírt és mindezt úgy, hogy a lábai csak a fehér, kezei pedig csak a sárga ábrákat érintették. Mindezt lassan, mint egy pillangó, ahogy egyik virágról a másikra libben. A túloldali részen megállt egymás melletti lábbal – két bíborvörös körön –, hosszan kifújta a levegőjét és intett fejével Menthárnak.

A tanítvány is ideérkezés előtt ugyanolyan ruhát kapott, mint Jango, de ő fekete övvel. Haja, ami az elmúlt időben jócskán megnőtt, még nem volt olyan hosszú, mint a harcosé, de már zavarta volna, ezért egy bőrpánttal a fejéhez szorította. Odalépett a két fehér körhöz és megkezdte a gyakorlatot.

– Állj! – kiáltott rá Jango. – Légzés!

– Igen – sóhajtott a fiú és megrázta magát, beszívta a levegőt és egy pillanatra megpróbálta ellazítani izmait.

Negyedjére sikerült úgy-ahogy végigugrálnia azt, amit előtte a harcosnak a bemutatáskor. Hol azért állította meg őt Jango, mert rossz helyre ért a lába, vagy a keze, hol meg azért, mert a mozdulat nem bizonyult elégségesnek. Néha görcsösnek látszott, máskor meg csak olyannak tűnt, mintha nem ő irányította volna, hanem a lendülete. Amikor végül odaért a férfi mellé, ő nem kifújta a levegőjét, hanem kapkodva lélegzett.

– Hát elég gyatra voltál, de innen szép a nyerés – mosolygott az atának aztán megveregette a fiú vállát. – Most sétálj vissza a kezdőponthoz úgy, hogy csak a légzésre figyelsz és lábaiddal a vörös jelekre érsz. Szépen lassan haladj, s amikor a bal lábadra lépsz, lélegezz be, amikor a jobbra, fújd ki magadból a levegőt. Lassan és nyugodtan.

– Rendben – sóhajtott Menthár és megkezdte a visszautat.

Amikor megérkezett, szíve ritmusa lelassult, légzése normálissá vált és nyugodt tempóban emelkedett és süllyedt. Már nem akarta az egész világot beszippantani a tüdejébe.

– Most, amíg megpihensz és felkészülsz a következő körre, megmutatom neked, hogy ezt a gyakorlatot miként fogod megcsinálni egy héten belül.

Jango felvette a kezdőálláson az indulási helyzetet, beszívta a levegőt és végigcsinálta az egész gyakorlatot előről. Mindössze annyi különbséggel, hogy mire Menthár hármat lélegzett, ő már a másik oldalon állt. Ugyanolyan rugalmasan, könnyedén és formákban

hajtotta végre mutatványát, csak olyan gyorsan, hogy néha a fiú nem is látta a kezét, vagy a lábait. Mire Menthár megpróbálta volna felfogni az egészet, Jango csak rámosolygott a másik oldalról és kezével a két fehér körre irányította őt.

– Akkor kezdjük – szólt és tekintetével szigorúan figyelte a fiú minden hibáját.

A lábak és a karok megindultak. S minden egyes lépéssel közelebb értek a másik részen álló harcoshoz...

***

A fejmagasságú, palánkkerítéssel körülvett udvar először valamiféle színes oszlopkavalkádnak tűnt Menthárnak. A föld járókövek tucatjait tartotta magán, melyek csak azután állhattak össze rendezett formákká, ha az ember áttekintette az egész helyet. Amúgy csak ide-oda lerakott járdának nézett ki a sok vonal.

A térség közepén egy nyolc láb magas és jó egy embernyi átmérőjű faoszlop állt. Az aljától a tetejéig öt különböző szélességű és színű sávott festettek fel rá. Tőle táguló körben jókora rész szabadon maradt, majd az egészet egy nagyobb kör lerakott oszlop követte. Ezen túl, kifelé a kerítés irányába egy négylábnyi üres sáv, azután megint egy, a belsónél tágabb, álló gerendakör mutatkozott. A földbe ágyazott, vaskos farudak lenről felfelé színesek voltak, de belőlük, mint egy fenyőfa ágai, csak sokkal ritkábban, mindenfelé botvastag rudak álltak szét. Némelyik vízszintesen, vagy éppen enyhén ferdén fel és lefelé, másikójuk görbén indult el a törzstől és hajlott a föld, esetleg az ég irányába.

Mire Menthár megszólalhatott volna, Jango már be is lépett a térségbe és megindult a közepe felé.

Az idő most tisztán ragyogott a naptól és kellemesen frissnek is érződött. A nap már néha kiengedte erejét, de még csak annyira, hogy ahol nem fogta el sugarait valami és az nem vethetett árnyékot, ott langyossá vált a föld. Felhők alig kúsztak tova az égen, s azok is csak átlibbentek a kékségen. Távolról énekeltek a madarak, már kihangzott trilláikból a párctalogatás, és a fészekrakásra való buzdítás.

– Ez a gyakorlótér. Itt fogjuk megkezdeni mindazt, amiből majd elindulhatsz a próbára – szólt hátra a válla felett a harcos, de nem nézett a fiúra.

Odaérve a centrumban álló oszlophoz, intett a tanítványnak, hogy lépjen ő is mellé. Mielőtt átadta volna a fiúnak a fakardot, s az ráfogott volna annak a markolatára, megállította a kezét.

– Mindazt, amit eddig a penge forgatásáról tudtál, ahogy használtad – már, ha lehetett hozzá szerencséd –, inkább felejtse el. Ami megmarad, az az ösztön ajándéka lesz, de mától csak új lép az életedbe. Ahhoz, hogy a kétkardos technikának az alapjait elsajátítsd, tudnod kell egykeziesen is bánni a fegyvereddel. Amint megtanultad az alapokat, s eljutsz majd addig, hogy elégedett legyek, lehet: a pokolba kívánod majd mindazt, amiért ide jöttél.

– Nem hiszem – szólt a fejét rázva Menthár.

Jango szigorú tekintetet vetett rá, kezét megemelte és mutatta, hogy most ő beszél, és ne szakítsa félbe legközelebb őt a fiú.

– Mire visszatér a mester, képes leszel arra, hogy a kardrántást is megtanítsa majd neked. Mivel azt a harcban ritkán használja még a magamfajta harcos is, ajándék lehet számodra egy pillanatban, vagy éppen egy párbajnál.

Menthár mély levegőt vett, de nem szólt. Mindössze ezzel jelezte, hogy kérdezni szeretne. Jango felnézett az égre, megállította mondanivalóját és bólintott.

– Eljön majd az idő, hogy kérdések helyett a kapott szavakból megjöjjön minden válasz. Mire vagy kíváncsi?

– Akkor most csak egy kard lesz a kezemben?

– Igen. Ha figyeltél volna, ezzel kezdtem – vakkantotta az Atanac és miután várt még egy pillanatig, de a fiú nem kérdezett, folytatta:

– Itt is fontos a légzés, mert ha kapkodod a levegőt, hamarabb elfáradsz. Emellett mindig figyelj az ellenfeled tekintetét és miközben szemed az ő mélyébe néz, tekints egyidőben az egész testére, s mellé, mögé is.

Miközben Jango kezébe vette az egyik gyakorlásra szánt és az eredetihez nagyon hasonlófakardot, szembefordult a vastag oszloppal. Megállt tőle olyan távolságba, hogy a kinyújtott karja és a benne lévő bot közepe legyen ütésnyire a gerendától.

– Az alsó szín, a fekete, az a láb. Felette a vékonyabb, a szürke, a csípő, vagy a deréktájék. Továbbmenve láthatod a megint vastosabb sávot, ami piros. Ez a mellkas. Itt egy sárga csíkocská, ő a nyak és felette a valamivel szélesebb, bordó rész pedig a fej. Először csak annyi lesz a dolgod, hogy ideállsz, ahol most én mutogatok neked és három ütést mérsz az oszlopra. Egy balról a feketére, egy jobbról a szürkére, majd röviddel utána a sárgára. Így – szólt Jango és olyan gyorsan vágott hármat „tá-titi” ütemben, hogy Menthár alig látta a botot.

A fiú felvette a neki szánt másik gyakorlóeszközt, megállt az oszlop előtt, sóhajtván lélegzett és végigcsinálta a folyamatot. A fák tompán kongtak hármat, mint amikor a harkály veri a csőrével a törzset és kutatja a férgeket, csak itt a hangokat nem az erdő fái, hanem az udvar palánkja verte vissza. A karjai beleremegtek a csapásba, de mivel már jól fogta a markolatot, nem fájdukt meg a tenyere.

– Igyekezz minél gyorsabban ütni, hogy megelőzd a másikat. Szemed legyen a bordó sávon és az első ütésnél belégzés, a másik kettőnél kifújás. Mindaddig csináld ezt a gyakorlatot, amíg én kétszer körbe nem érek a „nagykörön”. S ügyelj arra is, hogy úgy állj mindig szembe az oszloppal, hogy nemcsak laza terpeszben légy, de nekem mindig háttal is! Ha elrontod, én csatakiáltással jelzek majd neked, mire neked is ezt kell tenni és közben javítanod kell a mozdulatot, vagy amit elhibázol. Világos?

– Azt hiszem – felelt bizonytalanul Menthár.

A harcos megint odalépett a kezdőálláshoz, és amit az előbb elmondott, megmutatta a gyakorlatban. Egészen lassan körbelépkedett a fa körül, és amikor a végére, azaz megint a fiú mellé ért, egy óriásit kiáltott.

– Így – fújta ki lassan a levegőt és miután az ifjú bólintott, meghajolt és kiment a két kört formázó oszlopsor közé.

– Kezd el!

Menthár hátat fordított oktatójának és a következő percben már csépelte a fát. Lélegzett, figyelt, vágott és ütött-ütött. Aztán megint és ismét. Háta mögül szapora koppanások, tompa és sűrű puffanások hallatszottak. Nem láthatta mi történik ott, de abban a pillanatban, hogy szemével nem az ő „ellenfelét” figyelte, hanem a képzelete Jango mozdulatait festette meg, máris hangos csatakiáltás hívta fel a figyelmét: hibázik. Ez még kétszer következett be, mire belátta, hogy csak annyira kell odafigyelnie a kinti hangokra, hogy közben ő is lépjen és a harcos a háta mögött maradjon. S bár tudta, hogy amaz több méterre végzi a saját gyakorlatát, mégis olyannak tűnt, mintha tekintete közvetlen az ő háta mögül indulna el.

Ütötte, vágta az oszlop megfelelő sávjait és lépegetett. Mire elérte a kijelölt körök számát, s elnémultak a „nagykör”-ből a hangok, Jango megint ott állt közvetlen mellette. Menthár karjai fáradtan és zsibbadtan lógtak a bottal a markában és bár nagyon igyekezett, hogy légzését kontrollálja, mégis szuszogott. Izzadva nézett rá Jangora, aki elismerően bólintott neki mielőtt megszólalt:

– Egész jó volt, csak háromszor rontottál. Ez a kezdőknél több szokott lenni.

– Köszönöm – felelte neki Menthár és lassított légvételén.

– Akkor most két körig indíts szúrást a szürke bal, aztán a jobb oldala mellé, majd vágj balról a sárgára egyet. Érted, vagy ezt is mutassam meg?

– Menni fog – felelte az ifjú és szembefordult a gerendával.

– Annyit még, hogy egy ilyen hármast addig végezz egy helyben, amíg én egy negyednyit nem fordulok a körömön. Igyekezz minél többször elérni a hármason végére. Szúr-szúr és váág! – kiáltotta a végét ütemesen és hangosan Jango, s kísértelt az ő terepére és nekiállta ütlegelni fakardjával a kinti oszlopokat.

– Ha így haladok, estére nem érzem majd a karjaim és a kezem – indított meg egy halk morgást Menthár és ő is elkezdte a gyakorlatot.

Laza állásban szúrt, szúrt és emelve a karját, vágott. Egymás után többször, mire hallotta, hogy az Atanac már elérte a jobb karjával megegyező vonalat. Ekkor rájött, hogy nem lépkedhet egy negyednyi kört, így ugrott. Majdnem megcsúszott a talpa, de megőrizte egyensúlyát és figyelve a megfelelő légzésre, arra, hogy szeme a fejet nézze, már szúrt, szúrt

és vágott. Megállás nélkül. Egészen addig, amíg megint ugrania kellett. Két köre után bár a légzése nem kapkodó ütemben zajlott, s a szúrások és csapások hármasa több lett, mint amikor elkezdte a feladatot, de a farkard kiesett ujjai közül.

Jango odalépett és nemtetszően megrázta a fejét.

– A gyakorlatod elfogadom, hibát nem ejtettél. Egészen mostanáig – mutatott a földön heverő botra. – Ha a fegyvered kiesik a kezedből, halott vagy.

– Sajnálom Jango – szólt és lesütötte szemeit Menthár.

– Itt hiba, amit sajnálhatsz, de a harctérenbelehalsz.

A harcos lehajolt és felvette a fafegyvert. Odanyújtotta a fiúnak és megütögette vele a jobb kezét.

– Jobbos vagy ugye?

– Igen – nyúlt a fa felé a fiú, de Jango elhúzta.

– Akár erőt gyűjtesz, akár görcsbe áll a markod, akár megsebesülne a jobb kezed, sose engedd a penge kiesését. Vedd át a balodba és még akkor is több esélyed lesz védekezni, mintha nem lenne nálad semmi.

– Akkor most folytassam ballal egy új körig?

– Pontosan. S közben lazítsd el az ujjaid, a tenyered. Engedd, hogy vér menjen bele. Ha pedig eléggé a helyére raktad, egy mozdulattal vedd vissza a kardod.

– Ezzel nem esem ki a ritmusból? – fogta meg bal markával a botot a fiú.

– Néha pont az a legjobb taktika, ha az ellenfél elveszti az ütemet. Másra számít, s mire észbe kap, te már egy ütést, vagy szúrást, csapást be is vittél – mosolygott a férfi és jelezte: kezdjék el az újabb gyakorlatokat.

– Most mi jön?

– Balról egy csapás a feketére, egy a pirosra és egy a sárgára. Belégzés és kétfelé osztva a kilégzés. „ Tak–tak–tak.”– kattogott a nyelvével az Atanac és mivel nem mondta, hogy miként fordulhat Menthár, ő úgy kezdte a fa cséplését, hogy folyamatosan fordult a kint haladóval.

Fél kör után rájött, hogy gyengébben üti a fa „ellenfelét”, de mégis érzi már a karját és a tenyerét. Ahogy ez végigfutott agyán, kiesett a ritmusból, légzése összevissza jött elő és szeme már nem is a fejet nézte. A harcos máris kiáltott, de az ő koppanásai, puffanásai nem álltak le. Menthár magában morgott egyet, rendezte figyelmét és mikorra észbe kapott, vége is lett a két körnek.

– Gyakorolnod kell még az összpontosítást, de azért nem rossz. Vigasztalásul csak annyit, hogy mire már nem nyafogsz az izmaid miatt és kellő gyorsan és pontosan tudod majd végrehajtani a gyakorlatokat, alig marad festék az oszlopon. Amikor odáig eljutsz, kiléphetsz a külső, „nagykörre”. Addig pedig bár most gyűlölheted is, ez csak jó neked, mert sose kedveld az ellenfeled.

– Meg sem bírom mozdítani a karom – sóhajtott Menthár és masszírozni, mozgatni kezdte a vállait, alkarját.

– Minden hasonló napszak után és előtt, igyál sok vizet. Kőrözz sokat a karoddal és a nyakaddal, és rázd le a fájdalmat az izmaidból. Esténként pedig a fürdő után kimasszírozzak – felelte Jango és meghajolt a fiú felé.

– Köszönöm, hogy foglalkozol velem – felelte Menthár és ő is meghajolt.

– Még ne tedd. Egyrészt még sehol sem vagy a feladatokban, másrészt még vár rád két kör – mosolygott a férfi és megütögette a saját botjával a fiú jobb kezét. – Levezetésként csinálj két környit úgy, hogy bal fekete, bal piros, jobb piros és jobb fekete. Légzés: be-be és ki-ki. „ Titi-tátá.”

Menthár elfintorította arcát és bár nem szólt, legszívesebben ledobta volna fakardját a földre és kiment volna a kertből. Annyira fáradtnak érezte magát és annyira fájtak a karjai, hogy azt élte meg: képtelen lesz akár egyetlen vágást is megtenni. Ránézett Jangora, aki halkán szemlélte a reakcióját, majd megszólalt:

– Bármikor dönthetsz úgy, hogy befejezed. De úgy nem, hogy abbahagyod. S tanuld meg az érzéseid úgy irányítani, hogy azokat ne olvassa le senki az arcodról. Tehát?

A fiú egy pillanatra ránézett a gyakorló fegyverekre, aztán ráemelte tekintetét a harcosra, majd biccentett egyet.

– Rendben, akkor ezt is megbeszéltük. Két kör. Rajta!

A fakard megint a jobb kézbe került, s megindult a gyakorlat. Légzés, vágás, vágás, csapás, csapás és kilégzés kétszer. Lépés, légzés, vágás, vágás...

***

Az este eljövetele még nagyon messzinek tűnt. A tavaszi nap egyre melegebben sütötte a mélyülő zöld lombokkal teli fákat és bokrokat, melyekben időnként hangosan daloltak a madarak, máskor pedig hallgattak. Már abban az esetben, ha a hirtelen éles, vagy épp tompa zajra el nem reppentek kissé távolabb.

Az elmúlt közel három hétben Menthár napi ritmusa alig változott. A gyakorlatok szinte monoton követték egymást, s eleinte nem is értette a mindig visszatérő, ugyanazon feladatok miért nem változnak. Kérdezni nem kérdezett és a mester könyve, amit ide is felhozott, pedig nem adott teljesen egyértelmű választ. Az utolsó, amit olvasott belőle, hogy:

„A gyöngyragyló is, amíg fel nem nyitják, belül őrzi értékét és az csak benne nő. Mikor kiszabadítod, már nemcsak a tiéd.”

Ez csak akkor kezdett értelemmel bírni, amikor reggel a friss erdei pataknál a mosakodásnál meg nem látta magát a vízben. Ismerte a saját testét, de egy elkalandozó gondolatának köszönhetően egy pillanatra meglátta a változásokat. Arca kissé megcsontosodott, karjai és felsőteste enyhén megvastagodott a lassan, de biztosan felszedett izomtöbbletektől, és hasa is laposabbá vált. Mellkasa mintha szélesebb lett volna és az eddig látszó bordái belesimultak izomzatába. Ujjai, amivel most megmosta arcát még erőteljesebbek lettek, aztán ahogy már igazán nézte önmagát, a lábain is hasonló változásokat fedezett fel.

Megengedett magának egy elégedett mosolyt, s eszébe jutott Elnoraa. Vajon mikor hazatér, őt látja majd, akit szeretett, vagy egy vadidegent? Egy harcost, vagy egy...

– Ha így haladsz, nem éred el a mai feladataid végét – szólt rá Jango, aki magára húzta a tisztálkodás után a fekete ruháját és megkötötte a haját a feje tetején.

– A te gondolataid mindig csak a feladatra figyelnek? – kérdezett vissza és ő is felöltözött.

– Ha van dolgod, arra figyelj – felelte kurtán az Atanac és megkötötte sötétkék övét.

– Amikor ide érkeztem a szigetre, láttam: mindenkinek más színű öv van a derekán. Van jelentősége a színeknek? – kérdezett ismét, miközben megindultak vissza a házakhoz.

Jango szaporán szedte a lábait és az emelkedőn haladva sem kezdett el szuszogni a gyors tempóban. Miközben felelt, nem nézett hátra.

– A fekete, ami neked van: a tanítványoké. Van, akinek fehér, sárga, vagy akár barna is lehet, de nem mindenki azért kapja, mert tanulási folyamatban van. Akad, aki munkája miatt hord, mondjuk kéket és van olyan is, aki harci tapasztalatai alapján.

– Neked, vagy a mesternek mit jelent az övszíne? – lépkedett a fiú oktatója után és észre sem vette, hogy automatikusan figyelte a saját légzését, így ő sem szuszogott.

– Ezek a színek kivételek. A mesteré azt jelzi, hogy ő mester. Az enyém pedig azt, hogy Atanac vagyok.

Közben visszaértek a házhoz. Mire Menthár megint kérdezett volna, Jango a szokásos reggelihez való készülődés helyett nem a szélső, kis pavilonba irányította a fiút, hanem egy padhoz a virágoskert szélén.

Ez a kert hasonlóan rendezetten terült el, mint Sagan otthoni mása, de kevesebb rózsá virított belőle a szemlélőre, vagy a gondozóra. Amik akadtak is itt, kisebbek és apróbb virágjaikkal élték a napjaikat. Amikor Jango idejének egy részét a társaságukkal töltötte – általában este lefekvés előtt –, miután beszélgetve velük megigazította a kert hibáit, locsolt, leszedte a ritka, de létező száraz és elhalt részeket, alig maradt ideje a többi növényre. Kívülről nézve a szélén elhelyezkedő törpefák ennek ellenére szinte felsóhajtottak a harcos odalépte alkalmával. Láthatatlanul megmozdultak, nem hallhatóan köszöntötték őt és élvezték

a férfi minden simítását, vagy éppen azt a mozdulatot, ahogy a földön lévő agyagedényeikből, ahonnan kinőttek, kiszedte, amit nemtalált odavalónak. Ha pedig metszeni kellett lombjaikról, vagy éppen némelyikőjük ágait irányítani egy–egy vékonyka, erősebb, de hajlítható másik faággal, azt is szerették. Ezt bárki láthatta, mert a kis növények, melyek csak méretük miatt voltak aprók, lelkük és kisugárzásuk okán szinte kimagasodtak az erdőkben, ligetekben élő, valódi nagyságukban létező testvéreik felé pompájukkal. Mindenük hasonlított a nagyokéhoz, mégis óriásokként éltek picinységükkel a rózsák körül.

Az Atanac egy pillanattal később egy tál gyümölcsöt hozott a fiúnak és magának, letette kettejük közé és intett, hogy egyenek. A friss és zamatos reggeli közben nem szóltak, csak a fákat, az erdőt és egy részen a hegyről való kilátást nézték. Végül, mikor az utolsó darabok is elfogytak, a férfi megszólalt:

– A mai meditációd kissé más lesz, mint idáig. Már szépen alakul a figyelmed, s jól tudod: mikor hívd elő a lángot, a szelet, a felhőt. Ennek ellenére látom, hogy még mindig gyakran elvonja szellemed más. Ezt nem engedheted meg. Az egyik, amivel segíthetsz magadnak, a jelenre való figyelés.

– Nem értelek.

– Egyszerű: a múlt már elmúlt, azon változtatni nem lehet. Rajta gondolkodni felesleges, és ha éppen bármiben benne vagy, vagy mint út, amin haladhatsz, emlékezni nem mindig jó. A jövő pedig még nem jött el. Tehát rajta aggódni megint csak kár. Előkészületeket tehet az ember, de azok itt, a jelenben zajlanak. Te most itt vagy és csak te vagy itt. Önmagadra figyelj, a te feladatod pedig most a tanulás.

– Amit te, vagy a mester mond?

– Az legyen a szellő, mikor a napot engeded az arcodra. Az árnyék, ami nem engedi a napnak, hogy megégjen a bőröd – felelt nyugodtan Jango.

– Azt hiszem értelek. Mit tegyek azért, hogy amit most mondasz, még jobban az énem része legyen?

Jango nem szólt, csak megbökölte Menthár csuklóján a bőrből készült karvédőt. Az emlék már jócskán hozzákopott a fiú kezéhez, de még mindig jól kivehető volt rajta kedvese

nevének kezdőbetűje. A fémcsat jól tartott, a fiú szinte érezte még mindig, ahogy a lány ujjacskáival megérintette őt és rárakta az ajándékát.

Megijedt. Aztán a félelem szinte észrevétlen átcsapott dühbe, és ha nem figyel önmagára, felpattan a padról.

– Ez semmiben nem zavar – szólalt meg végül.

– Emlékek özönlenek el általa – nézett a szemébe Jango és lassan kinyújtotta a tenyerét Menthár felé. – Add át nekem, én vigyázok rá, amíg kell.

– Az egyetlen kapcsomat akarod a világgal – rázta a fejét a fiú.

– Tisztellek téged és tanítalak is. Pont úgy, ahogy a mester tenné. Azt látom, hogy ez most fékez mindenben.

– Én úgy érzem, hogy erőt ad – vágott vissza Menthár és a másik kezével ráfogott a karvédőre.

– Ha odaadod, akkor az életem árán védem meg neked és amint elmehetsz a szigetről, visszaadom. Vagy el sem kérem, viszont akkor most elviheted – szólt halkabban az Atanac és hozzátette még egyszer erősebben: – Most.

– Én... – nyögött fel Menthár és először a csuklójára, aztán Jango tenyerére nézett, ami még mindig kinyújtva várta a karkötőt, csak kissé visszahúzódott. – Adok öt légvételnyi időt a döntésedre – hunyta le a szemét a férfi és becsukta öklét.

Menthárral forgott a világ. Minden átfutott az agyán az első légvételnél: a próba, a szülei, a bokája. A falu, Kagge, apja kardja. Az ittléte, Árnyék és végül, de mégis mindenkor Elnoraa. A második légvételkor fájdalmat érzett a mellkasában és minden egyes szívdobbanásra jobban lüktetett. A harmadik légvételnél csalódás öntötte el és lábai megremegtek. Izmai megfeszültek, azonnal felállni készült és tudta: hazáig akar rohanni. Pokolba mindennel, a próbával és a mesterrel, Jangoval is! A negyedik lélegzet friss levegőt hozott és enyhülést. Eloltott egy tüzet, s egy kis parazsat megizzított egészen mélyen a lelkében. Elvitt egy hangot, egy kiáltást, felszárított egy könnycseppet és bekattantott egy lakatot. Egyetlen légvételt adott neki a jelen. Az utolsónál Jango kinyitotta a tenyerét, de a szemét csukva tartotta. Menthár pedig lecsatolta a karkötőt és belerakta a markába.

Az Atanac ekkor nyitotta ki a szemét, belenézett a fiú keserű tekintetébe és meghajtotta a fejét. Az öklét a szívéhez emelte, majd a benne lévő tárgyat elrakta egy belső kis zsebébe. Pár pillanatig körülvette őket a levelek halk susogása és az erdő hangjai. Egyikőjük sem szólt, csak hallgattak. Végül a férfi folytatni kezdte, amiért ma reggel itt étkeztek.

– A másik, ami még fontos, hogy uralnod kell jobban a tested. A fájdalom gyengít.

– Azt is legyőzöm – szólt halkan Menthár és hagyta, hogy az elmúlt perceket elvigye az éppen kissé felfrissülő szellő.

– A következő hetekben olyan meditációkat fogunk gyakorolni, ahol gyengítheted, vagy észrevétlenné teheted önmagad számára mind a szellemi, mind a fizikai fájdalmakat. Erre szükséged lesz az életben. Nemcsak a próbán, hanem akár egy harcnál is.

– Lehet tudnom, hogy miből állnak majd a lazítási gyakorlatok?

– Az alap minden esetben annyi, hogy meditációt tartasz. Új képet, érzést, légzést veszünk elő szellemed mélyéből és közben, amíg te ezekre összpontosítasz, én edzem majd a tested ellenállását. Az izmaidét, a bőrödét és a csontjaidét is.

– Miképp? – meredt kissé jobban a fiú a harcosra.

– Náddal, vesszővel, jéggel, tűzzel és mindennel, ami sérülést nem, vagy csak kissé, de fájdalmat képes okozni neked.

Menthár nem szólt, csak meghajtotta a fejét jelezve: felkészült arra, amit Jango jelzett neki. Legalábbis megpróbálta elhíttetni magával, hogy készen áll rá. Egy kis idővel később egy hátsó udvarban gyakoroltak. Menthár a sarkán ült és lehunyt szemmel önmagára figyelt. Nyugodtan lélegzett, elméjében az Atanac szavai visszhangoztak egészen halkan:

– Hómezőn vagy és tested jég. Kőkeményen várod a napfelkeltét. Már dereng a fény, nem érzed a szellőt, nem csiklandoz a ritkán hulló hó.

A fiú mezítelen felsőteste enyhén megremegett. Libabőrös lett, izmai hol megfeszültek, hol elernyedtek. Légzése még lassúbbá vált, mint egy–egy régebben átélt meditálás során.

– Csak te vagy, a hó és a világosodó mindenség – folytatta Jango, majd egy jókora fémlappal, aminek a felszínén parányi tüskegömbök voltak szétszórva, rávágott a fiú hátára.

A tanítvány gyorsan kifújta egy szusszanásnyi levegőt, egy alig hallható nyögés suhant el tőle, de nem reagált igazán. Bőre rózsaszínné vált, s egy helyen apró vércseppek jelentek meg.

– Jó. Még mindig sehol a napkorong teteje, csak a hideg fehérség és te.

Az Atanac ismét lesújtott, ezúttal Menthár vállára. A fém és a bőr jókora csattanással találkozott, s az ütés helyén megint egy vörös csík jelent meg. Egy pillanattal később a férfi a másik oldalon állt már és a nyaka és a háta közé ütött a földön ülőnek. Megint egy apró szünet és jött a másik oldali felkar. Menthár megingott, újra kifújta egy adagnyi a tüdejében lévő levegőjéből. A vállából és a nyakánál lévő ütésből hajszálvékonyan lepergett a vére, de nem volt több a sérülés, mintha megvágta volna magát borotválkozásnál.

– Fagyaszd még a jeget. Még sehol a derengés, csak te – szólt mély és dörmögő, nyugtató hangon a harcos.

Az ifjú önmagában, agyának legmélyebb részében járt. Érezte a csapásokat és uralni akarta testét. Tisztában volt vele, hogy még nem képes rá, mint ahogy azzal is: amíg érez, a teste reagál és azt Jango látja, tudja. Addig pedig nem lesz vége a gyakorlatsorozatnak, amíg nem válik érzéketlenné. Kővé, amit üthetnek, semmi nem történik vele. A folyamat pedig csak most kezdődött...

***

A mozaikos terem megtelt alakzatokba és dinamizmusba formált művészettel. Lomha, de annál tökéletesebb és finomabb mozdulatok sora követte egymást a két alak jóvoltából. Ha bárki nézte volna a képet, olyannak tűnt, mintha álomban járna az ember, ahol valami lebénítja a haladót, meglassítja az életet. Jango eleinte a pavilon szélén mozgott, mindig úgy, hogy a tanítványa körül és mellette lehessen. Neki is, mint Menthárnak, mezítelen volt a talpa és a jól begyakorolt lépések és a kezében lévő gyakorlókarddal végzett mozdulatok egymásra épültek. Egy tánc volt ez, amiben nem egy nő és egy férfi tiszteli meg egymást és a zenét,

hanem két harcos a másikat és a fegyvereket. Harcnak bizonyult ez és tornának; meditációként létezett és kőkemény fizikai megerőltetésnek is egyben.

Menthár baljában a rövid, jobbában a hosszú kardnak megfelelő rúd járta útját. Kecses nyújtások és vágások után visszahúzódtak, majd lépésváltás történt. Egy–egy ilyen sort a derék fordulása követett, halk légzés és a következő alaknál a két férfi pengéi találkoztak. Hangja nem volt az ütközésnek, mégis mintha felcsendült volna valahol a távolban egy pengeváltás csattanása. Tompán és élesen, mint amikor valaki fát vág.

– Ez a forma a „Hófajd”. A legvégén ugorj fel és úgy csapj! – szólt az Atanac és intette a fiúnak a kezdőpontot.

– Azért indítottunk a fehér körről? – lépett vissza Menthár miután meghajolt Jangonak.

– Ezentúl nem alakokat, színeket mondok majd, hanem a gyakorlat állati alakjának a nevét. Most pedig megint a „Hófajd” jön, de gyorsan végezd!

A fiú elrugaskodott, lábai bonyolult formában léptek és már vágott is a hosszabbik rúddal, majd szúrt a röviddel kissé felülről. Fordult és amint megint csattantak a gyakorlókardok, Jango elmosolyodott.

– Jó. Most akkor maradj itt és jöjjön az egy órával ezelőtti gyakorlat, a „Vadpulyka”!

– Pontosan mennyi ilyen forma létezik?

– Én hétről tudok, de ebből csak öt az, amit ismerek. A többit Sagan mester tudja csak – felelt Jango és jelezte a fiúnak, hogy kezdje meg a másik feladatot.

Az ifjú egy pillanattal később leguggolt két fekete alakzatra. Fegyvereit maga mellé helyezte, de nem engedte el. A markolatok a kezében maradtak, a jól megkopott „fapengék” hátrafelé néztek.

– Gyorsan, vagy lassan? – kérdezte oktatóját, aki alig tőle egy méterre állt meg és támadó helyzetet vett fel egy kék jelpároson.

– A harcban sem alszik az ember – jött a válasz.

Menthár belégzett és már ugrott is kissé felfelé, majd előre. A fakardok a levegőben előreszegeződtek és oldalról befelé, Jango felsőteste irányába vágtak. Közben csatakiáltás hallatszott.

Az Atanac a kék jelen állva kimondatlan tudatta a fiúval, hogy ő most egy forma nélküli alakot fog ölteni, s ez azt jelezte: bárhogyan támadhat, vagy védekezhet. Mire ellenfele odaért és sújtott, másra nem is maradt ideje, mint háritani a csapást. A pavilon bejáratából taps és elégedett hang üdvözölte a gyakorlat sikerességét. Sagan állt az eltolt ajtó előtt és bár mosolygott, szemei elárulták: valami nem jól alakult útja során. Ruhája tisztán, de kissé porosán állt rajta. Haja kontyba fogva a feje tetejénvarkocsba fogva mutatkozott meg Mentháréknak, és ahogy abbahagyta a tapsot, meghajolt.

– Nagyszerű ifjú Menthár! – dörmögte dallamosan és leengedte karjait.

– Sagan mester! – felelt mindkét alak vele szemben, majd odasiettek Saganhoz és meghajoltak neki.

– Jó látni téged mester! – szólalt meg ismét mosolyogva Jango és elvette Menthártól a fakardokat. – Éppen a „Vadpulykát” gyakoroltuk.

– Igen, láttam Jango. Fogadjátok elismerésem mindketten. Nagyon sokat haladtatok, amíg nekem távol kellett lennem.

– Köszönjük mester! – biccentettek egyszerre az idős ember felé.

– Hol tart pontosan a felkészülés? – kérdezett lassan és nyugodt hangon az érkező, majd ránézett Jangora.

Az Atanac elmosolyodott és csillogó szemmel, de határozottan felelt:

– Holnap kezdhethetjük az öt formagyakorlatból a maradék hármat: a „Kékvércsét”, a „Vadászsólymot” és a „Kakas”-t. Az ifjú megindulhat a külső körön és elkezdte a fájdalom elvesztését is. A meditációk is eljutottak már a harmadik szintig és az elme is folyamatosan csiszolódik.

– Nagyszerű – bólintott Sagan. – A jó, hogy szépen fejlődsz. A rossz, hogy gyorsítani nem lehet a felkészítéset.

– Miért kellene gyorsítani? – furcsálkodott Jango kissé.

– Nem lehet gyorsítani a fa növekedését, mert akkor az belepusztul. Irányíthatod, etetheted, de ha nyújtod, elszakadnak a rostok. Azzal a hírral tértem ide vissza, hogy a Kardtánc, amire Menthár készül nem két év múlva lesz esedékes, hanem idén.

– Tessék? – hőkölt meg a fiú és elsápadt a hírtől.

Jango sem értette mestere szavait. Az öreg intett nekik, hogy kövessék őt és kint, a rózsakert melletti kis padon mindhárman leültek. Sagan nyugodt volt, s bár arcán látszott, hogy neki sem tetszik mindaz, amiről beszél, tapasztalatai tudatták vele: ez a jelen, és ha már megvan a cél, csak el kell indulni az úton. Jango még ilyet sosem hallott, de amikor elhangzottak az okok, arca megkeményedett és szigorúvá vált. Menthár pedig olyannyira összezavarodott, hogy sápadtsága szinte állandósult.

– Úgy néz ki, hogy kitörni készül a háború. Nem, még nem zajlottak sehol sem harcok, és látszatja sincs a béke végének délen, de Balimor kihirdette a szükségállapotot.

– Mi történt? – kérdezett bele az Atanac a beszédbe.

– Nyugatról hatalmas erdőket vágtak ki és tüntettek el. A felderítők tudatták a királlyal, hogy idegenek voltak délről. Még nem tudni mi történt, de a követeket, akiket urunk küldött Initiára, még nem tértek vissza. Pedig immár egy hete elmentek.

– A déliek nem tűrnek meg tőlünk senkit a földjeiken, de akkor is nem korai még háborúról beszélni? – reménykedett Menthár, aki ugyan nem élt át a régi pusztításokból semmit, de hallott már történeteket régről és az initiaiakról.

– A határvonali partszakasz szokatlanul néma. Túl nagy a csend – felelt Sagan szomorú tekintettel. – Balimor összehívatta tanácsadóit és ott voltunk mi is a négy mestertársammal. Inkább felkészül a birodalom, minthogy meglepetés érjen minket. Ezért döntött úgy a tanács, hogy megtartjuk a próbát. Azokét is idén, még korábban, kiknek csak jövőre lenne esedékes. Ezzel segítjük a királyi sereget. Ha eljön a csaták ideje, jó pár harcosra lesz szükség.

– Még azokkal is számol, akik fiatalok és nem érettek? Nagy részük kölyök még – emelte meg a kezét az Atanac és a fejét ingatta.

– Inkább legyen képes kardot fogni egy ifjú, mint villát, vagy kaszát egy gyerek – felelte az öreg. – Aki beleesik ebbe a kétéves életszakaszba, azaz, már betöltötte a tizenhatodik nyarát, már képes lesz legalább fegyvert fogni.

– Meg, ha meglátja az initiaikat, eldobni és elszaladni – suttogta Menthár és ránézett saját kezeire.

– Te eldobnád a kardod, ha látnád, hogy megtámadják családod? Nem gondolnám. Te már nem, és hiszem, hogy aki átesik majd az egy hónap múlva megtartandó Kardtáncon, azok sem – tette a vállára a kezét a mester.

– S akik elbuknak?

– Nekik marad a kasza és a többi.

Menthár előtt képek szaladtak el. Látta, ahogy ott állnak apjával, a falubeliekkel és félelemtől vicsorogva, pengékkel, baltákkal várják az ellenséget. Megijedt attól, hogy elveszítheti szeretteit, temetni kell azokat, akik most az életét jelentik. Homályossá vált a jövő és ez rémisztette meg. Mélyen beszívta a levegőt, aztán ránézett Saganra.

– Elég lesz az egy hónap? – kérdezte végül.

– A király már erősítést küldött a déli várakhoz, toborozni készül. Addig pedig mi sem ülünk tétlenül majd. A többi mester, és aki csak teheti, felkészül a maga módján, vagy felkészít.

– Akkor folytassuk a gyakorlatokat mester! – szólt határozottan Menthár és felállt a padról.

A másik két férfi összenézett és bólintott egyetértésük jeléül. Mindketten megmozdultak, és amikor egy madárcsapat repült el a fejük felett hangos csiripeléssel, ránéztek az ifjúra.

– Máris sokkal több vagy, mint az a fiatal kölyök, aki ide érkezett a szigetre. Ma délután a meditációt követve nekiállunk a külső körnek, s vacsora előtt átveszem a kardgyakorlatokat veled. Immár éles pengékkel – bólintott az öreg és intett Jangonak, hogy gondoskodjon az előkészületekről.

„A kard már megvan, csak legyen idő a kiélesítésére.” – gondolta Menthár az apja mesterségével játszva a fejében és némán követte Jangot, hogy az elmondja neki: miként haladjon ott, ahol előtte ő maga gyakorolt.

